

Nem lehetünk kíméletesek?

– Nem lehetünk kíméletesek! Ha megtaláljuk, hát én lelövöm, agyonverem, felnégyelem!

– Az roppant tanulságos lesz a számára. Ha egyáltalán létezik.

– Hogyne létezne?! Nézz rá ezekre az átkozott szúnyogokra! Ezek szerinted maguktól alakultak ilyenné?

– Mutáció, öregem, mutáció.

– Mutáció, jó vicc! Én is tudom, hogy mutáció! Csakhogy nem spontán mutáció! Idefigyelj, öreglány! Egy tisztességes mutáció előbb kialakul, aztán szép lassan elterjed. Ha egyáltalán elterjed. De nem robban! Tegnap ilyenek voltak a szúnyogok?

– Hát... nem. Nem lehet ez egy másik szúnyogfaj?

– És öt évig nem vettük észre? Ezt az agresszív dögöt? És a macskamutáció? Azt sem vettük észre? És a zsiráf? És a...

– Jó, jó! Elismerem. Túl sok a hirtelen változás. De minek ehhez ember?

– Mert túl sok a hirtelen változás. Ez nem spontán mutáció, öreglány! Ez génmanipuláció! Valaki tömegesen állítja elő ezeket a dögöket! Nem lehetünk kíméletesek!

– Azért én csak nem hiszek ebben a valakiben. A génmanipulációhoz komoly laboratórium kell. Mi pedig egy teljesen szűz bolygót kaptunk. Csak ketten vagyunk rajta.

– Elvileg! És ha becsapott bennünket az Áttelepülési Hivatal? Őket is följelentem, ha megtaláljuk a lakótársat, föl én! Nem lehetünk kíméletesek!

– Miért csapott volna be? Egy kormányhivatal?

– Láttál te már olyan kormányt, amelyik nem hazudik? Biztosan valami kísérletbe rángattak bele minket! Engedélyt sem kértek! Akkor én miért legyek kíméletes?

– Jól van, ne dühöngj már, öregem! Ide, a sziklára terítsük a hálósákokat! Hol a szúnyogháló?

▲ – Hát ez már aztán sok! Most meg a csomagom tűnt el! Ide állítottam, ni, a szikla mellé!

– Biztosan elhúzta valami állat. Nézz szét, nincs valahol vonszolásnyom? Nem, nincs. Nagyon sima a talaj.

– Áru! el, öreglány, mire kéne bármilyen állatnak egy pulóver meg a szerszá-
maim? Jaj, vigyázz!

– Phú, ez meleg volt! Ez meg milyen állat? Mint egy óriási nyúl. De a nyulak eddig nem támadtak.

– Mutáció, mi? Napról napra rosszabb, anyuskám! Nem, nem lehetünk kíméletesek!

– Na, csakhogy hallom már! Majdnem elfelejtkeztem róla! Szerintem egyszerűen egy ismeretlen állatfaj. Ezután majd jobban vigyázunk.

– Ismeretlen állatfaj, ez jó! Ezen az úton járunk el évente a tóhoz, halászni! Eddig hová bújta elölünk?

– Nekem ne mondd, hogy öt év alatt teljesen meg lehet ismerni egy bolygó élővilágát!

– Nahát, öt év alatt, annyi meneteléssel, amennyit mi levágtunk, legalább a környékünkön élő ragadozókat már ismernünk kell! Más földrészeken még lehet ismeretlen állat, de itt nem! Hacsak valaki nem manipulálja!

– Tudom, tudom! És ezért nem lehetünk kíméletesek! El ne süsd! Szerintem pedig valahonnan idevándorolt ez a nyúl. Most merre megyünk?

– Először a gázlóhoz. Át kell jutnunk a folyón. Onnan a jelzőoszlopunkhoz megyünk, aztán pedig át a hegyen.

– És a hegy túloldalán vár a Nagy Ismeretlen.

– Meg az a laboratórium. Fogadsz velem? De szétverem az egészet! Nem lehetünk kíméletesek!

– Jó. És a szemetet hová tegyem?

– Ej, hát hagyd itt!

▲ – A gázlónak itt kéne lennie. Emlékszem erre a sziklára, meg arra a fűzfára ott.

– Fűzfa, fűzfa! Nem otthon vagy, öreglány!

– Jó, fűzfa-szerűség. De hol a gázló? Úgy emlékszem, piramist raktunk a két végére, hogy legközelebb megtaláljuk.

– Igen, a kiürült sörösüvegeket raktuk gúlába. De sehol nem látszanak. Benőtte a fű?

– Hát hol látsz itt egy földkupacot, füvel benőve? Hol láttál itt valaha dombot, öregem? Csak a sziklák állnak ki a talajból, minden más vízszintes. Az erdő talaja, a folyópart, a túloldali rét, minden.

– Igazad van! Eddig észre sem vettem! Mert ott nálunk, a hegyen... De itt tényleg csak a sziklák... Na, most már látod, hogy van itt valaki rajtunk kívül? Ha ledőltek volna a piramisaink, akkor is itt lennének a szétgurult üvegek. De valaki mindet elhordta. Nem lehetünk kíméletesek, ez már biztos!

– Miért? Mert valaki eltakarította a szemetünket?

▲ – Ott a rádió! Végre, hírek!

– Érdekes!

– Mi, apuskám? Mi van a híreken kívül érdekes?

– A zászlónak már rég látszania kéne. Magasabbra került, mint a rádió.

– Csakugyan! Hol a zászlórúd? Hol a zászló?

– Látod, öreglány? Te meg a kíméletről papolsz! Hát még a zászlónkat is elvitte az a piszok, az egész műanyag rúddal együtt! Még mindig azt mondod...

– Vigyázz!

▲ – Ez már megint egy új dög. Láttál már ilyet?

– Várjál, öregem, előbb fertőtlenítem a sebedet. Szólj hozzá, már megint megtámadtak! Eddig nem ízlettünk az itteni faunának.

– A fegyvereket meg a gépben hagytam. Legalább egy botot kell vágni, ha ez így megy tovább. Úgy látszik, közeledünk!

– Mihez közeledünk?

– Az agresszív lények forrásához! A laboratóriumhoz! De esküszöm, hogy nem leszek kíméletes, ha megtalálom! Jaj, sssz!

– Csíp? Ne búsulj, már befejeztem. Ezentúl éjszaka öröködünk.

– Jó! De térjünk csak vissza a tárgyra! Láttál már ilyen állatot, öreglány?

- Nem. Mint egy jó nagy hangya. Ezek a rágók, brr!
- Ez is mutáció, szívem csücske?
- Nem lehet! Eddig hangyát egyáltalán nem láttunk. Se kicsit, se nagyot. Na, öregem! Képes ilyesmire a génmanipuláció?
- Hogy teljesen új állatot alkosson? Miért ne? És ha az a piszok a Földről hozott magával hangyát, aztán azt manipulálta?
- Úgy nézem, nehéz lesz eltántorítani a véleményedtől.
- Lehetetlen, öreglány, lehetetlen!

- ▲ – Ezt nem értem!
- Most éppen mit, barátnőm?
- Figyelj! Öt éve elmúlt, hogy fenn lakunk a sziklán. Stimmel? Legalább hetente kirándulunk egyet. Stimmel? A sörösüvegeket, konzervdobozokat mindig ott hagyjuk, ahol ettünk, mert nem vagy hajlandó hazacipelni a szemétégetőbe. Stimmel? Ennek dacára láttunk eddig valahol egyetlen széthagyott konzervdobozt?
- Nem.
- Na, ezt nem értem. De, hogy fokozzam: mi van itt a sziklán?
- Egy konzervdoboz.
- Az előbbieket dacára. Kezdheted a magyarázatot, öregem!
- Ugyan, konzervdobozok! Mit bánom én! Nyilván az állatok széthordták. Fogok is én ilyesmivel foglalkozni!
- Szóval, nem tudod megmagyarázni. Jó, kérdek mást. Miért nincs itt, a kövek között, egyetlen fűszál sem?
- Mert talaj sincs. Hiszen látod!
- Jó, és miért nincs talaj?
- Azt nem tudom. Nyilván azért, mert itt nem lehetne vízszintes, he-he.
- Azt hiszed, vicces vagy? Szerintem most talált egy szemet a vak tyúk...

- ▲ – Na, barátnőm! Kipihented a hegymászás fáradalmait?
- Jaj, minden porcikám sajog! Főleg a derekam. Meg a vádlim. Meg a...
- Röviden: jaj, minden!
- Stimmel. Nem pihenhetnék még egy napot?
- De pihenhetnék. Ám nem tesszük azt. Megyünk, megkeressük azt a piszkot és rendet csinálunk! Kíméletlenül!
- Legalább hozzám lehetnél néha kíméletesebb!

- ▲ – Már megbocsáss, de én nem fekszem a földre. És neked sem ajánlom, öregem! Nézd azt a két szép villás ágat ott! Kettőnknek is elég lenne.
- Mit vagy begyulladva, egyetlen gyöngyvirágom? Erre ugyan még sosem jártunk, de látod, se mutáns szúnyogok, se támadó kedvű nyulak. Senki nem fog megenni a földön sem.
- Vagy ki tudja? Idefigyelj, nekem nagyon gyanús ez a vízszintes talaj! És itt még szikla sincs. Mondd, láttál már az elmúlt évek alatt egyetlen kicsi állatot? Kölyköt?
- Ez most hogy jön ide? Az éjszakai szállásunkról van szó, ha jól tudom!
- Nagyon szépen kérek, mássz föl velem a fára! Nem tudom még biztosan, de nekem gyanús a talaj. Félek tőle. Ugye nem akard, hogy egyedül reszkessek odafönn?

– Jól van, gyáva nyulacskám! Nem rossz ez az ágvilla itt, ki fogom bírni egy éjszaka. Hogy ne reszkessél nekem fölöslegesen. Holnap aztán megtaláljuk azt a labort, és nem leszünk kíméletesek!

– Kíméletlenkém, hol a fényképezőgépem?

– Lent a földön, a csomagban.

– Ajaj! Lemegyek, felhozom a legfontosabbakat.

– Már megint pánikolsz, nyuszi?

– Még mindig, kérlek szépen.

▲ – Nahát, nagyon köszönöm ezt az éjszakát, öreglány! Elárulnád, miért nem hagytál aludni? Egész éjjel hol csámcsogás, hol visítás, hol meg a vaku villanása. Miért kellett neked minden, az éjszakában lakmározó állatot lefényképezni? Miért nem mondtad eddig, hogy tanulmányozni akarsz a bolygó élővilágát? Tanulmányozták azt már elegendően, mielőtt minket ide engedtek volna! És főleg, és főleg miért pont éjszaka villogtatsz? Mégis inkább valahol jó messze kellett volna letelepednem tőled! Most megyek, és kipihenem magam! Te meg csinálj, amit akarsz!

– Jaj, ne! Ne menj el! Maradj itt! Megmagyarázom!

– Nekem te ne magyarázkodj! Tűnj el!

– De hát veszélyben van az életed!

– Gyáva nyúl!

▲ „...Nem hagyta, hogy elmondjam. Elbújt valahová, hiába kerestem, kiabáltam, egy hangot sem szólt. Nagyon dühös volt, mert nagyon szeretett aludni. Azt hiszem, álmában nyelhetette el a talajt. Mindent lenyel ez a talaj, ami nem kő vagy víz, és aztán állatok formájában újjászüli. A mi holmink, széthagyott konzervdobozaink, szemetünk okozták a mutációkat, a szokatlan agresszivitást. Nem kell ehhez laboratórium! Megtanultam, de milyen áron... Ő is velem lehetne még, ha kíméletesebbek lettünk volna a bolygónkhoz.”

